

množilo število napadenih trt. Dakle se nič pomaglo ni, nego rekel bi: še več zatrosilo. Pameten in umen delavec ni šel k temu poslu, ker mu boljšega gotovo manjkalo ni, a slabe delalce nadzorovati ni moč, čisto gotovo ne. Koliko ušvih trt se je odkopalo in nazaj zakopalo in še le zasledila uš, ko je škoda uže prav znatna bila, potem pa hajd sekati, žgati in ruvati, da ga je morala groza obiti vsakega, ki vó, kako se težko vinograd obdelava.

Ko sem prebiral brošuro „Pripomoček zoper trtno uš“ — ktero je nedolgo okrajno glavarstvo na občine poslalo, sem se začudil opazki pisateljevi, ki pravi: z žveplo-oglenecem se trti samo po zimi zalivati sme, ko trta počiva. No, kako se pa je pri nas godilo? Trte so vračili le tačas, ko so rastle, po leti ali čas pred trgatvijo.

Sveveda, če puhteči plin od žveplo-oglenca ravno takrat na korenine sesalke dospé, kedar srčejo iz zemlje svoj živež, to koreninam hasniti ne more. Uši poginile nikjer niso, in zraven da je trta od uši trpela, je še od škodljivega plina trpeti morala.

Največa nepravilnost je pa ta, da se je to le brez poduka vinogradarjev delalo in pa, da se ni odločilo vinogradarje same v tej reči prepričati. Vsakega more srce boleti, če vidi, kako tuji delalci po vinogradu teptajo in grozdje zobljejo, posebno pa če se ravno pred branjem trsja seka, na ogenj meče, a korenine vendar ostanejo do po bratvi v zemlji.

Če se boljše sredstvo ne iznajde, tedaj tudi to „kulturalno ravnanje“ ne pomaga nič, zraven pa prav veliko stane. Po mojem mnenju je najboljšo sredstvo zoper trtno uš: globoko obdelovanje in močno gnojenje. Drago bi bilo marsikomu, ko bi kdo tako dober bil, svoje skušnje povedati v „Slov. Gospodarji“ o ameriški trti. Jaz mislim, da saditev in požlahtnovanje ameriških trt bi le preveč stroškov dalo, oziroma da so taki sadeži že močno dragi. Ko bi vlada htela namesti za žveplo-oglenece rajši za kaj takega trošiti, ko vendar nekaj uspeha obeta! — Ko bi se postavim potovalni učitelj nameščil, popolno slovenskega jezika zmožen. Da bi se tudi za Nemce porabiti mogel, se samo ob sebi razume, ker vsak omikani Slovenec dobro slovenski in nemški govori, nasproti pa se Nemci le za silo slovenski lomiti naučé. Potem naj bi učitelj svoj poklic poznal, da bi s prostimi kmetovalci rad govoril, občeval in podučeval, pa ne le se v kočiji vozil od enega do drugega bogataša, pa v mesto nazaj. Slovenski kmetovalci imajo prirojeno mržnjo do takih imenitnežev. Ko bi bil tisti gospod v Sromljah priljuden in ko bi slovenski znal, gotovo ne bi bilo tistega žalostnega dogodka.

Ko bi se potem kaj storilo za napravo in

zasadbo izglednih sadnih vrtov, bi se vsaj deloma nesreči v okom prišlo. Letos je marsikdo več za slive skupil, ko lani za vino. Če se pomisli, da sadje veliko manj stroškov dá proti vinogradom in da so lege in zemlje sploh jako pripravne, tako bo jako skrbeti treba za pravih sort in plemen, da se kolikor najbolj moč razširijo. No, in pri tej reči se „špara“.

Ko je letos podpora za drevesnice razpisana bila, ti je marsikteri prošnjo položil, ko bi mu vsakako šla, pa nobeden ni dobil. Skrbelo bi se naj, da bi se sedaj živinorejski stan zboljšal. Umen potovalni učitelj bi veliko storil, če bi prijazno kmetom razkladal boljši način krmljenja in pitanja, pridelovanja živinske hrane na poljih, oskrbovanje in napravo gnojšč itd. —

Čas je resnoben in če bomo vedno teoretično prazno slamo mlatili, bo slabo za živeti. Deželne, okrajne in občinske doklade rastejo, kmetije so izvzemši nekaj malega števila sploh zadolžene in Bog vé, kaj še vse pride.

Možje, ki jim je častna naloga dana, za ljudstvo skrbeti, bi to naj dobro premislili in potem pomagali najpotrebnejšemu stanu — kmet-skemu. Svet bo za to hvaležen!

V Piršenbergu Brežiškega okraja.

Fr. Ogorovec, posestnik.

Lesni pepel izvrsten gnoj za vinograde.

Neki učenjak svetuje na hektaro trsja 1500 litrov lesnega pepela za gnoj. Pepel se pa ne nasiplje neposredno k trsu, ampak se med trsje poseje in potem podkoplje. Ali pa se nasuje v grabe med trsovni vrstami potegnjene. Liter lesnega pepela vaga navadno $\frac{1}{2}$ kilograma. Po današnji ceni, ktera imajo umetna gnojila, stoji torej metrični cent lesnega pepela 60—70 kr. Gnoji se pa s pepelom spomladi o prvi kopi. Če se v grabe gnoji, tako je dobro grabe, potem ko se je pepel v nje nasul, nekoliko časa odprte pustiti, da more na pepel dežiti in ga tako v zemljo uprati in razdeliti. Kajti v največ vinogradih primanjkuje tistih delkov, ktere ima pepel v sebi, spodnjim plastem zemlje. Kder je svet prav kamenit, se pepel samo raztrosi in podkoplje, ker bi dež pepel lahko iz vinograda popolnoma odplavil.

Z lesnim pepelom gnojiti skoraj vsem trsom koristí, posebno pa tistim, ktere trtna bolezen tako imenovana bela rosa (oidium) napada. —

Pokladanje krme kravam, kedar se molzejo.

Skušnja je pokazala, da se krave bolje in rajše pomolziti dajo, ako se jim pri dojvi ali molzi krme položi.

z rezniki razno ravna je in o tem hočemo tukaj še nekaj besedi spregovoriti.

1. Najprej govorili bomo o načinu, kako Ogri z rezniki postopajo. Tam narezane rozge v snope povežejo in z njihovimi spodnjimi konci navzgor obrnejo in na droge nataknejo. Tako natakneni snopi se potem v jamo obesijo, ki se potem z mahom, slamo in prstjo pokrije, da se tako narejanje korenin v mlačnovlažnem zraku pospešuje.

2. Na podoben način se postopa samo s tem razločkom, da se povezani snopi v jami po drogih ne razobesijo, ampak na prosto v jamo postavijo in na isti način pokrijejo.

5. Prav radi postavljajo povezane reznike v toplo vodo, da v nji 10—14 dni, stoje in korenine zarede.

6. Poseben način pospeševanja korenin je ta, da se v snope povezani rezniki na drog natakneni za nekoliko centimetrov globoko v tekočo vodo postavijo, kakor imajo to na Avstrijskem navado. Opomniti je še treba, da se rozge še le ko so koreninske cime že pognale in zaredele na svojo potrebno dolgot porazejo. Zato z narejanjem cime na spodnjem delu, bodo tudi gornja očesa začela gnati, med tem ko spodnja očesa, ki so ravno tista, katerih pri reznikih potrebujemo, še speča ostanejo. Vendar se mora pri vseh teh opisanih načinih gledati na to, da korenine ne postanejo predolge, ker vse to posajanje ovira in reznike oškoduje.

Konjerejsko društvo naznanja v svojem listu „Pferdezüchter“, da ima občni zbor 19. febr. t. l. v Gradci, dalje da se je v podkovsko šolo graško za 2. kurz oglasilo 16 učencev, med temi 9 Slovencev; k podkovskejski skušnji prišlo je 50 kovaških pomočnikov, med temi 12 Slovencev, naposled da je g. Franc Grähernik v Ranzenbergu dobil v oskrbovanje žrebca noriškega plemena („Ciprian“ štev. 359).

Dopisi.

Iz Maribora (Posojilnica — čitalnica — nova apoteka — kreisamt — bolnišnica — poslanec g. Flucher.) Slovenska posojilnica se je v kratkem tako utrdila, da vsak obžaluje, zakaj nismo tega zavoda uže pred 10. letmi ustanovili. Gospodom, ki so pri ravnateljstvu, gre zaradi njihove požrtvovalnosti vsa čast in hvala. — Čitalničarji izvolili so v občnem zboru prejšnjega predsednika in odbornike zopet in jim tako izrazili svoje popolno zaupanje. — V Magdalenskem predmestju treba je uže dolgo apoteke, sedaj utegnejo dobiti. — Finančno ravnateljstvo išče novo stanovanje, ker je dosedanjo odpovedalo hišnemu gospodarju, ki je zopet hišnino pozvišal. Slišati je, da se preseli v stari „kreisamt“

z davkarijo vred. — Za javno bolnišnico ponuja deželni odbor 50.000 fl. Toda mesto dobi samo 242 fl. 62 kr., ker je 49.757 fl. 38 kr. dolga. Tako so mestni liberalci ovo imetje z dolgovi zakovali in zamazali. — Šulvereinerji solze točijo, da je Nagele davno zaslužen brc dobil, tolažijo ga, da mu hvalo pojejo in kadijo. — „Marburger Zeitung“ je nedavno brbrala, da je naš slovenski poslanec g. Fluher hotel k liberalnemu Spielfeldskemu „Bauernvereinu“ pristopiti pa je morala preklicati. Kdo jej neki take neumne „laži“ pošilja?

Iz Ormoža. (Volitve v okrajni zastop) so na vrsti: v pondeljek 21. januarja volijo naši veleposestniki. Kakor „Tagespošta“ piše, si nemškutarji strašno prizadevajo, da bi Slovence vrgli; ona pravi, da se bodo „Deutschgesinnte slovenische Grossgrundbesitzer“ te volitve prav obilno vdeležili. Kako se pa vjema „deutschgesinnt“ in „slovenisch“! Takov Vam je nemškutar; med našimi vrliimi veleposestniki po deželi pa nemškutarjev dozda ne poznamo; oni so se pri zadnjih dopolnilnih volitvah, ko smo volili gospode Švingerja in Kandriča, izkazali prave, zanesljive Slovence; zapstoj njih nemškutarji vabijo med svoje Kade, Kmetiče, Martince itd.; zapeljivim njihovim glasom odgovarjamo to-le: Vi Kmetiči in drugi ste nam dne 17. januarja 1883 pri občnem zboru okrajnega zastopa naračunili in zapustili gospodarskega pomankljeja od 6928 fl. 24 kr., ki ga je po odpovedi pokojnega g. Schmidla na sedajni odbor pod načelnštvom g. dr. Geršaka prevzel; takrat še toliko penez ni bilo, da bi se bili najsilniši dolgov redno poravnali. Sedajni odbor pa je dne 29. decembra pretresival proračun za l. 1884, ki nima razun hranilničnega dolga od 5000 fl. nobenega pomankljeja več, dasiravno so naloge z 20 % enake ostale, kakor so bile pod prejšnjim gospodarstvom; pa od izposojenih 5000 fl. se je dozda le 3000 fl. porabilo v plačilo dragih menjicnih dolgov, ki so vlekli po 10 % obresti; 2000 fl. pa je še na razpolaganje in je ta znesek vložen pri tukajšnji posojilnici na 6 % obresti; ker toraj imamo pravega dolga le 3000 fl. se je naše gospodarsko stanje proti lanskemu zboljšalo za 3928 fl. 24 kr.; mi smo toraj okoli 4000 fl. prigospodarili, kar je tudi navzoči g. okrajni glavar Premierstein pri občnem zboru pohvalno priznaval; pa tudi „Tagespošta“ se ne upa nič reči o gospodarstvu okrajnega odbora, ampak le to edino obžaluje, da večidel slovenski uraduje! Letošnji proračun kaže tudi zdatne zneske za podporo občinskih cest, konjereje in živinoreje. Mi se toraj hočemo držati dosedajnih naših mož, ker smo spoznali, da jim je za pravi napredek našega okraja; sedajni odbor je tudi pred Njihovim Veličanstvom v Ptuji povdarjal našo narodnost in čast našega okraja povzdignil; zato